

Arrest

nr. 321 694 van 17 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. VAN DEN BRUEL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 12 mei 2022 diende verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 juli 2023 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 29 november 2023 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en bent geboren in Ozbi Kargo, in het district Surobi, in de provincie Kabul. Op basis van het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd in België op 19 mei 2022 bent u geboren in 2003. U bent Pashtoun, soennitisch moslim, bent drie jaar naar school gegaan en volgde

daarnaast ook lessen in de moskee tot vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Daarnaast werkte u op jullie eigen velden. U bent verloofd met (...). Zij is ongeveer 17 jaar, is Pashtoun, moslim en ook afkomstig uit Ozbi Kargo.

Uw vader heet (...) en is tot op heden vermist. Hij werkte voor de overheid, voor civil society met betrekking tot de jeugd. Uw moeder heet (...) en woont momenteel in Baghlan sinds de derde maand van 2023. Waar precies in Baghlan zij woonde, wist u niet. U heeft ook vier broers, genaamd (...). Uw broer Q. was ouder dan u en werkte voor het leger. Ongeveer drie à vier jaar voor de inval in jullie dorp waarbij u gewond geraakte, ontving uw broer bedreigingen en is hij gestopt met zijn werk. Toen u in het ziekenhuis lag omwille van de verwondingen ten gevolge van de aanval op het huis is uw broer Q. meegenomen en vermoord door de taliban. Uw andere broers zijn jonger dan u en verblijven bij uw moeder in Baghlan. U heeft ook één zus genaamd (...). Zij is gehuwd en woont momenteel in Kabul. Uw schoonbroer, genaamd (...), werkte voor het Ministerie van Defensie in Kabul.

Uw familie had twee huizen in het dorp Ozbi Kargo. Drie jaar voor de inval in jullie dorp werd jullie oude huis ingenomen door een talibanlid genaamd (...), die afkomstig was uit J. in Ozbi Kargo. Op de zesde dag van de eerste maand in 1398 (26 maart 2019) werd uw dorp 's nachts aangevallen. Tijdens die inval zijn uw tante en oom langs moederszijde omgekomen. Bij die bombardementen werd het huis waarin voornoemd talibanlid woonde ook vernield. U geraakte daarbij ook ernstig gewond aan uw arm, rug en voet. Het talibanlid dat in één van jullie huizen woonde, genaamd (...), kwam ook om het leven samen met zijn vrouw, zoon en schoonzus. U bent toen naar het ziekenhuis in Surobi gebracht. Daar bent u slechts een aantal dagen gebleven, waarna u werd overgebracht naar het ziekenhuis van Kabul, waar u verdere verzorging kreeg. In totaal heeft u één maand in het ziekenhuis verbleven. Toen u in het ziekenhuis lag, hadden de taliban iemand in het ziekenhuis omgekocht om u te kunnen meenemen om u te doden. Met hulp van uw schoonbroer (...) is die persoon gearresteerd en naar de gevangenis gebracht.

Ongeveer vier of vijf dagen na die inval, toen u nog in het ziekenhuis was, werd uw broer ontvoerd en vermoord omdat u en uw broer ervan beschuldigd werden iets te maken te hebben met de inval. Ze verdachten u ervan spionagemateriaal te hebben verstoep in boodschappen die u die dag hebt afgezet aan het huis waar het overleden talibanlid met zijn familie verbleef en verdachten uw broer ervan de inval naar het dorp te hebben gebracht. Uw familie verhuisde hierna naar het districtscentrum van Surobi, in de buurt van de rotonde. U vervoegde hen daar toen u het ziekenhuis verliet. In de eerste maand van 1400 (maart-april 2021) ontvingen jullie vier dreigbrieven. Daarop, in diezelfde periode, verliet u Surobi, vijf maanden voor de machtsovername, om in Kabul bij uw zus en schoonbroer te gaan wonen. Ongeveer 10 tot 20 dagen voor de machtsovername hadden de taliban de macht reeds overgenomen in het district Surobi. De taliban zijn naar jullie huis gekomen en hebben uw vader ontvoerd.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan op de dag van de machtsovername. U bent dan samen u met uw schoonbroer naar de luchthaven gegaan omdat hij bij het Ministerie van Defensie werkte. Hij heeft uw vertrek geregeld. U kwam aan in België op 9 mei 2023 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 mei 2022.

Bij de machtsovername werd de persoon die werd omgekocht door de taliban om u in het ziekenhuis mee te nemen en werd gearresteerd met behulp van uw schoonbroer, opnieuw vrijgelaten. Uw moeder en broers werden in januari 2023 gedurende twee maanden opgesloten door de taliban. De dorpsouderen zijn daarbij naar de taliban gegaan en hebben ervoor gezorgd dat zij terug werden vrijgelaten. Nadien is uw familie naar Baghlan verhuisd en kennen ze geen problemen meer

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: (1) twee dreigbrieven van de taliban die u reeds voorlegde bij DVZ, (2) de taskara van uw vader, (3) de taskara van uw broer Q., (4) uw eigen taskara, (5) twee foto's van uw verwondingen in het ziekenhuis, (6) één brief vanwege de Maleks uit het dorp, (7) drie dreigbrieven, waarvan één gericht aan uw broer, (8) medische attesten van in België in verband met uw voet, (9) attesten van uw lessen Nederlands in België, (10) uw werkcontracten van in België, (11) foto's van het werk van uw broer Q., (12) de bankkaart van uw broer Q., (13) de badge van het werk van uw broer Q., (14) certificaten van het werk van uw broer Q., (15) een foto van uw vader in zijn werkomgeving, (16) een certificaat van het werk van uw vader, (17) badges van het werk van uw schoonbroer (...) en tot slot (18) certificaten van het werk van uw schoonbroer (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In eerste instantie moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 27 juni 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonst dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat [naam verzoeker] op datum van 19.05.2022 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van een 1.7 jaar een goede schatting is'. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

In tweede instantie haalt u aan dat uw vader, broer Q. en schoonbroer (...) voor de overheid werkten. Op basis van zeer beperkte, oppervlakkige en vage verklaringen, kan er echter aan uw verklaringen over hun tewerkstelling geen geloof gehecht worden, noch kan er geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de problemen die jullie omwille van hun tewerkstelling zouden gehad hebben.

Eerst en vooral kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het profiel en tewerkstelling van uw vader. U beschikt namelijk over bijzonder weinig informatie omtrent het beroep van uw vader. Gevraagd sinds wanneer uw vader voor de overheid werkte, moest u het antwoord schuldig blijven. Daarbij verklaarde u ook dat uw moeder u die documenten had doorgestuurd en zij had verteld dat uw vader voor de overheid werkte (CGVS, pagina 14). U schept daarbij de indruk dat u zelf niet op de hoogte zou zijn geweest van het beroep van uw vader. Daarbij moet ook worden opgemerkt dat u, wanneer werd gevraagd naar de algemene situatie in uw dorp, verklaarde dat de mensen die voor de overheid werkten niet uit uw eigen dorp kwamen maar allemaal buiten uw dorp woonden, na eerst te hebben verklaard dat er dorpelingen waren die voor de overheid werkten maar u daarover niet wou vertellen (CGVS, pagina 8-9). Dat u op dit ogenblik niet spontaan vertelt over uw vader die voor de overheid zou hebben gewerkt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Toen u gevraagd werd wat hij precies van beroep deed, kwam u ook niet verder dan te verklaren dat hij voor de overheid werkte. Tegelijkertijd verklaarde u dat hij voor civil society werkte maar dat jullie ook geen informatie hebben gehad omdat hij altijd in gewone kledij naar huis kwam (CGVS, pagina 14). Gevraagd wat uw vader precies van werk deed voor de civil society, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven. Er bestaat bijgevolg verwarring over of uw vader al dan niet voor de overheid of civil society (of het maatschappelijk middenveld) werkte, daar dit twee totaal verschillende zaken zijn. Toen u gevraagd werd of uw vader voor de overheid of civil society werkte, dan verklaarde u dat hij voor civil society werkte, maar dat u niet weet of dat deel uitmaakt van de overheid of niet en dat op zijn documenten 'civil society' staat geschreven. Gevraagd over wat zijn werk precies ging, moest u alweer het antwoord schuldig blijven (CGVS, pagina 14). U had voorts ook geen informatie over hoe uw vader ooit bij zijn job is terecht gekomen, of hij daarvoor al dan niet speciale opleidingen gevolgd heeft, noch heeft u informatie over wat de organisatie waarvoor hij zou gewerkt hebben precies doet (CGVS, pagina 14). Daarnaast wist u zelfs niet of mensen in het dorp op de hoogte waren van het beroep van uw vader (CGVS, pagina 15). Ook met betrekking tot de documenten en foto die door u werden voorgelegd omtrent het beroep van uw vader, moet benadrukt worden deze documenten niet in staat zijn uw verklaringen hierover te ondersteunen, integendeel. Omtrent de foto die u voorlegt omtrent het werk van uw vader, moet vooreerst worden opgemerkt dat het wel heel opvallend is hoe uw vader op deze foto als enige persoon niet wazig geportretteerd staat. Het CGVS stelt zich dan ook vragen bij de authenticiteit van dit document. Verder is op deze foto enkel te zien dat uw vader een map vasthoudt, in het gezelschap van een aantal andere mannen. De exacte omstandigheden waarin deze foto is getrokken en het eventuele verband tussen deze foto en uw beweringen omtrent het werk van uw vader, kunnen allerminst afgeleid worden uit dit document. Uit de vertaling van het document dat u voorlegt ter staving van zijn activiteiten met betrekking tot civil society (administratief dossier, groene map, document nr. 16), blijkt dat er enkel melding wordt gemaakt van 'sociale activiteiten'. Het document toont echter niet in concreto aan wat die activiteiten inhielden en op welke manier dit zou ingaan tegen de waarden en normen van de taliban. Bovendien is het opvallend dat het document geen datering bevat, wat verder twijfels doet rijzen bij de authenticiteit. Toen u voorts gevraagd werd of u uw moeder bij het ontvangen van de documenten ooit gevraagd heeft wat uw vader heeft gedaan, zei u louter dat u haar naar documenten heeft gevraagd en zij u die gegeven heeft. Voorts kwam u niet verder dan te verklaren dat uw moeder zei dat u die documenten moest bezorgen en ze eigenlijk zelf de inhoud niet kende (CGVS, pagina 16). Gevraagd hoe uw moeder aan die documenten is gekomen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, pagina 16). Toen gepeild werd naar of u ooit aan uw moeder gevraagd heeft waar ze de documenten vandaan heeft, herhaalde u uw eerdere verklaring dat uw moeder u die documenten gestuurd heeft (CGVS, pagina 16). Bij het voorleggen van bepaalde documenten wordt verwacht dat ze kunnen toegelicht worden en informatie kan verschaft worden over de oorsprong en inhoud ervan. U blijft in deze in gebreke, hetgeen de authenticiteit en bewijswaarde van deze documenten totaal ondermijnt. Bovendien kunnen deze documenten de gebrekkige, vage en oppervlakkige verklaringen omtrent het beroep van uw vader allesbehalve herstellen. Daarom moet ook worden opgemerkt dat blijkt uit de aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie

en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Aangezien u over danig weinig informatie beschikt omtrent het beroep van uw vader en de bijhorende documenten, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het feit dat uw vader daadwerkelijk voor civil society, dan wel de overheid zou gewerkt hebben.

Ook aan uw verklaringen over het profiel en de job van uw broer Q. kan geen geloof gehecht worden. In eerste instantie werd u gevraagd wat uw broer van werk deed, waarbij u al meteen het antwoord moest schuldig blijven. U verklaarde dat hij altijd verdwenen was en hij één keer om de zes of zeven maanden naar huis kwam (CGVS, pagina 14-15). Ook in dit verband moet worden opgemerkt dat u in het kader van de algemene situatie in uw dorp eerst verklaarde dat er dorpelingen waren die voor de overheid werkten maar daarover niet wou vertellen en uiteindelijk verklaarde dat mensen die voor de overheid werkten allemaal van buiten uw dorp kwamen (CGVS, pagina 8-9). Dat u op dit ogenblik ook niet spontaan vertelt over uw broer die voor de overheid zou hebben gewerkt, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gevraagd sinds wanneer uw broer voor de overheid werkte, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven. Wanneer nogmaals gevraagd werd wat uw broer precies van beroep deed, zei u alweer dat u het niet wist en verklaarde u louter dat hij volgens de documenten voor het leger werkte (CGVS, pagina 15). U kon verder ook geen informatie geven over zijn rang noch over bepaalde incidenten op zijn werk (CGVS, pagina 15). Omtrent het moment waarop uw broer met zijn werk is gestopt, bent u bovendien tegenstrijdig. In eerste instantie verklaarde u dat hij ongeveer één jaar voor de inval, die u plaatst in 1398, bedreigingen kreeg en met zijn werk stopte (CGVS, pagina 11, 13). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dan plots dat hij reeds twee à drie jaar voor de inval in 1398 was gestopt met zijn werk (CGVS, pagina 18). Het verschil in uw verklaringen is significant, hetgeen toch erg bedenkelijk is, gezien bedreigingen aan het adres van uw broer omwille van zijn werk en het stopzetten van zijn werk toch belangrijke gebeurtenissen moeten geweest zijn voor uw familie. Daarnaast werd u ook de vraag gesteld of u met uw broer nooit over zijn werk sprak, waarop u verklaarde u dat u eigenlijk zelf niet wist dat hij voor de overheid werkte. Gevraagd hoe het kwam dat u dat niet wist, kwam u niet verder dan te verklaren dat uw familie jullie nooit die informatie gegeven heeft over het werk van uw broer en dat jullie altijd dachten dat hij naar S. of Kabul ging om gewoon werk te doen (CGVS, pagina 15). Dit doet toch erg de wenkbrauwen fronsen. Ter bevestiging werd dan gevraagd of u er pas achter bent gekomen dat uw broer voor de overheid werkte wanneer hij bedreigingen kreeg. Daarop zei u dat u toen wel te weten kwam dat hij voor de overheid werkte, maar dat u over zijn positie of werk toch niet wist. Pas toen u een tijdje geleden de documenten had gezien, zag u dat hij volgens de documenten lid van het leger was (CGVS, pagina 15). U verklaarde voorts bevestigend dat u er dus pas bent achter gekomen dat Q. voor de overheid werkte, toen u de documenten van uw moeder heeft ontvangen. Gevraagd of u aan uw moeder nooit om informatie hebt gevraagd omtrent het werk van uw broer, verklaarde u louter dat u het haar nooit hebt gevraagd en dat uw moeder al die tijd zei om jullie niet met die zaken te bemoeien. Later zei u dan plots wel dat u haar naar informatie heeft gevraagd maar dat uw moeder zei dat u die documenten gewoon moet neerleggen (CGVS, pagina 15). Gelet op het feit dat uit bovenstaande blijkt dat uw moeder op de hoogte is van uw procedure, kan er toch verwacht worden dat u bij haar meer informatie tracht in te winnen omtrent het beroep van uw broer. Aangezien u documenten neerlegt ter staving van zijn profiel, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, komt het ook aan u toe om aan de hand van uw verklaringen het profiel van uw broer verder aan te tonen opdat daaraan geloof kan gehecht worden. U blijft hier in deze echter ernstig in gebreke. Tot slot werd u nog gevraagd of er nog iets was dat u kon vertellen over uw broer. U kwam echter opnieuw niet verder dan te verklaren dat u geen informatie heeft en dat u zijn documenten heeft neergelegd (CGVS, pagina 16). Ook wat betreft de documenten met betrekking tot het beroep van Q. die u voorlegt, moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet voldoen en zij afbreuk doen aan de authenticiteit van de voorgelegde documenten. Net zoals bij de documenten omtrent het beroep van uw vader, moet ook met betrekking tot de documenten omtrent het beroep van uw broer Q. worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat, toen u gevraagd werd of u uw moeder bij het ontvangen van de documenten ooit gevraagd heeft wat uw broer heeft gedaan, u louter zei dat u haar naar documenten heeft gevraagd en zij u die gegeven heeft. Voorts kwam u niet verder dan te verklaren dat uw moeder zei dat u die documenten moest bezorgen, ze eigenlijk zelf de inhoud niet kende en u ook niet wist hoe uw moeder die documenten heeft kunnen verkrijgen (CGVS, pagina 16). Opnieuw moet worden opgemerkt dat bij het voorleggen van bepaalde documenten wordt verwacht dat ze kunnen toegelicht worden en informatie kan verschaft worden over de oorsprong en inhoud ervan. U blijft in deze in gebreke, hetgeen de authenticiteit en bewijswaarde van deze documenten ondermijnt. Bovendien kunnen deze documenten ook de gebrekkige, vage en oppervlakkige verklaringen omtrent het beroep van uw broer Q. niet herstellen. Daarom moet ook worden opgemerkt dat blijkt uit de aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn,

ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus bijzonder relatief en volstaan op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Over de documenten die u neerlegt in dit verband moet verder benadrukt worden dat u enkel kopieën neerlegt, waarvan de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. Bovendien valt op dat de naam van uw broer in een ander lettertype en op niet geheel passende wijze aan de bankkaart die u voorlegt, werd toegevoegd (zie administratief dossier, groene map, document 12). Dit plaatst sterke twijfel bij de authenticiteit van dit document. Over de foto's van uw broer tijdens zijn beweerde werkzaamheden (zie administratief dossier, groene map, document 11) moet opgemerkt worden dat dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bijgevolg beschikt u over bijzonder weinig tot geen informatie wat betreft het beroep van uw broer Q. en kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over zijn tewerkstelling bij de overheid.

Met betrekking tot uw verklaringen over het profiel van uw vader en broer Q., moet ook worden opgemerkt dat u bij het vrij relaas op het CGVS werd aangespoord uitgebreid en gedetailleerd te vertellen over de redenen waarom u uit Afghanistan bent vertrokken en daarbij te vertellen over alle problemen, alle redenen waarom u niet meer terug kan keren naar Afghanistan en zoveel mogelijk details te geven (CGVS, pagina 11). Op geen enkel ogenblik had u het toen echter over het feit dat uw broer Q. of vader actief waren bij de overheid (CGVS, pagina 11-12). Pas toen gevraagd werd naar de documenten, kwam plots aan bod dat uw broer Q. voor de overheid zou gewerkt hebben en uw vader voor civil society, dan wel de overheid (CGVS, pagina 13). Gevraagd hoe het komt dat u niet eerder had vermeld dat zij voor de overheid zouden gewerkt hebben, kwam u niet verder dan te verklaren dat het u niet werd gevraagd (CGVS, pagina 13). Die verklaring kan echter niet voldoen, gezien u door de documenten die u voorlegt over hun tewerkstelling, wel enigszins aangeeft dat er ook met deze elementen rekening zou moeten gehouden worden bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Ook aan uw verklaringen over het profiel van uw schoonbroer kan geen geloof gehecht worden. U verklaarde dat hij voor het Ministerie van Defensie werkte. Gevraagd wat hij daar precies deed, kwam u niet verder dan te verklaren dat hij in het Ministerie van Defensie werkte maar dat u geen informatie heeft over zijn werk (CGVS, pagina 16). Ook wanneer u later nogmaals werd gevraagd of u iets van informatie had over wat hij deed binnen het Ministerie van Defensie, zei u van niet (CGVS, pagina 16). U verklaarde wel nog dat hij in Kabul werkte, maar toen u gevraagd werd of u over zijn job met hem nooit gesproken heeft, zei u van niet. U had verder ook geen informatie over enige opleiding die hij eventueel zou gevolgd hebben, noch kon u zeggen wanneer hij met die job is gestart. Gevraagd of hijzelf of uw familie nooit heeft verteld over de job van jouw schoonbroer, dan zei u opnieuw van niet. U verklaarde dat u geen informatie over zijn werk heeft maar dat hij in het ziekenhuis wel op bezoek kwam met zijn pistool en drie andere personen. Gevraagd wie die andere personen dan waren, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven en zei u louter dat het zijn vrienden waren (CGVS, pagina 16). Daarenboven moet ook nog worden opgemerkt dat u in uw verklaringen op DVZ op geen enkele manier verwijzing maakt van uw schoonbroer A. K., noch van zijn beroep, noch van zijn rol in uw asielrelaas (zie administratief dossier, Vragenlijst CGVS, dd. 19 oktober 2022), hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot zijn beroep ernstig aantast. Ook met betrekking tot de documenten die door u werden voorgelegd omtrent het beroep van uw schoonbroer A. K. (zie administratief dossier, groene map, documenten 17-18), moet benadrukt worden dat zij niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Ook hier moet benadrukt worden dat u enkel kopieën neerlegt, waarvan de authenticiteit geenszins nagegaan kan worden. U verklaarde dat hij talibanleden arresteerde en naar de gevangenis bracht (CGVS, pagina 11 en 19). U verklaarde dat "mensen die door mijn schoonbroer gevangen waren, waren aangesloten bij de taliban" (CGVS, pagina 11) en verklaarde ook dat hij samen met zijn soldaten naar het ziekenhuis kwam (CGVS, pagina 11). Uit de vertaling van document nr. 18/2 blijkt echter dat A. K. 'administratief manager' zou geweest zijn. Dit valt echter moeilijk overeen te stemmen met het actief arresteren van talibanleden of met het algemeen beeld van de job van uw schoonbroer dat daarbij door u geschetst wordt. Met betrekking tot de certificaten die door u worden voorgelegd, moet ook worden opgemerkt dat blijkt uit de aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Daar u over zeer weinig, oppervlakkige en inconsistente informatie beschikt met betrekking tot het profiel van uw schoonbroer bij de overheid en ook zijn documenten niet kunnen overtuigen, kan er geen geloof gehecht worden aan zijn tewerkstelling bij de overheid. Dit ondermijnt bovendien de geloofwaardigheid van uw

verklaringen in het kader van uw asielrelaas, waar ook het profiel van uw schoonbroer een prominente rol inneemt.

Dat u ook een persoonlijke of gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kennen op basis van de beweerde tewerkstelling van uw broer, schoonbroer en vader bij de overheid, die nota bene op zich niet geloofwaardig werd bevonden, kan in het licht van bovenstaande allerm minst overtuigen. In dat geval zou immers verwacht worden, dat u hierover ook zelf melding zou vragen bij het aanhalen van uw vluchtmotieven. Hiertoe bleef u echter meermaals in gebreke (zie boven). U reikt verder allerm minst concrete elementen aan die kunnen wijzen op een reëel en persoonlijk risico op vervolging of het lijden van ernstige schade in dit verband (CGVS, pagina 1-26). Hierover moet nog benadrukt worden dat toen u gevraagd werd of de problemen met de taliban gelinkt zijn aan het werk van uw familieleden of aan de inval, u verklaarde dat jullie problemen hebben met de taliban omwille van de inval (CGVS, pagina 13).

In derde instantie haalt u aan dat uw familie problemen had omwille van de inval in 1398 in jullie dorp waarbij een belangrijk talibanlid uit het dorp en zijn familie om het leven kwamen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat M. R. reeds drie jaar voor de inval in 1398 in jullie oude huis in Ozbi Kargo is ingetrokken (CGVS, pagina 17). Jullie vertoonden ook geen weerstand daartegen en lieten hem gedurende die jaren gewoon ongestoord in het huis leven (CGVS, pagina 17). Bijgevolg kan de vraag gesteld worden waarom jullie plots danig zouden verdacht worden mee te werken aan de aanval op jullie eigen huis, waar jullie nooit eerder weerstand tegen hem hebt geboden. U schetste daarnaast ook zelf een verhouding met de talibanleden die in jullie huis woonden waarbij jullie boodschappen naar hen brachten (CGVS, pagina 18).

Daarenboven verklaarde u ook eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat er geregeld gevechten waren tussen de taliban en de overheid in uw dorp. U zei dat er veel invallen hebben plaatsgevonden tegen de taliban en dat u in uw leven veel invallen hebt meegemaakt (CGVS, pagina 9). Voorts verklaarde u dat tijdens de inval mensen van de overheid altijd bommen hebben laten vallen en dat tijdens die aanvallen taliban werden neergeschoten en soms ook de gewone bevolking (CGVS, pagina 10). Bijgevolg is het een groot vraagteken waarom uw familie net bij deze inval ervan verdacht werd betrokken geweest te zijn. Het is niet aannemelijk dat jullie jullie eigen huis zouden aanvallen om talibanleden uit te schakelen, terwijl jullie hen reeds gedurende drie jaar ongestoord in jullie huis lieten leven. Bovendien verloren jullie zelf bij de aanval meerdere familieleden en geraakte u zelf ernstig gewond (CGVS, pagina 18, 19 en 20). Zowel uw oom langs moederszijde als uw tante langs moederszijde kwamen namelijk om het leven (CGVS, pagina 18 en 20). U haalde als reden aan dat de taliban u ervan verdachten dat u de boodschappen die u eerder die dag naar het huis van Mullah (...) zou hebben gebracht, zou besmet hebben met medicatie (CGVS, pagina 18-19). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd naar verduidelijking en werd u de vraag gesteld wat u precies bedoelde met die verklaring (CGVS, pagina 21). Plots zei u dan dat ze bedoelden dat u een soort verf hebt gevraagd om boodschappen te markeren of u een gps in de boodschappen zou hebben geplaatst (CGVS, pagina 21). Ter bevestiging werd gevraagd of het toch de overheid was die de aanval vanuit de lucht deed, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, pagina 21). Gevraagd om welke reden de taliban bijgevolg u ervan zouden verdenken om hun eten of boodschappen besmet te hebben, dan verklaarde u dat de taliban zeiden dat het vliegtuig of de overheid de locatie van het huis niet konden weten. De taliban zouden gezegd hebben dat uw broer u iets zou gegeven hebben en dat ding dan in de boodschappen zou hebben geplaatst en de overheid zo het huis kon lokaliseren (CGVS, pagina 21). Gevraagd hoe die beschuldigingen dan werden geuit, zei u dat de dorpsouderen met de taliban spraken om te vragen om welke reden uw broer werd ontvoerd. Toen zouden de taliban aan de dorpsouderen verteld hebben dat u iets in de boodschappen had geplaatst (CGVS, pagina 21). Enerzijds bent u dus tegenstrijdig over waarvan u precies beschuldigd wordt. In uw eerdere verklaringen zou u het eten in de boodschappen hebben besmet, nadien zou u verf gebruiken of een gps in de boodschappen geplaatst hebben om het huis te kunnen lokaliseren. Dat u geen consistente verklaringen kan afleggen daarover, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Anderzijds blijkt het ook een vraagteken om welke reden de taliban u ervan zouden verdenken het eten met medicatie of vergif te hebben besmet, zonder dat één van de talibanleden omwille van vergiftiging of dergelijke zou zijn overleden. Daarnaast blijft het ook een vraagteken om welke reden de overheid u zou inschakelen om het huis van de taliban te lokaliseren met het oog op de luchtaanval aan de hand van een gps in de boodschappen of het aanbrengen van bepaalde markeringen. U verklaarde namelijk dat zowel uw vader, broer Q. als schoonbroer bij de overheid werkten (CGVS, pagina 14-16). Bijgevolg kon uw familie reeds geruime tijd informatie aan de overheid doorgeven over de locatie van het huis waar de taliban in woonden en was er geen reden om het huis te lokaliseren door middel van het plaatsen van markeringen of een gps in de boodschappen. Daarbij is het ook niet aannemelijk dat de taliban u ervan zouden verdenken verantwoordelijk te zijn voor de inval, terwijl uw broer, vader en schoonbroer actief waren bij de overheid en zij er ook van verdacht konden worden eenvoudigweg geklikt te hebben op hun werk. Bovendien verklaarde u ook dat er in uw regio veel invallen waren tegen de taliban en u in uw leven veel invallen heeft meegemaakt (CGVS, pagina 9). Opnieuw kan daarbij de vraag gesteld worden om welke reden ze u nodig zouden hebben om een gps of andere markeringen te plaatsen om het huis van de taliban te kunnen lokaliseren en waarom jullie dit pas na al die jaren zouden doen en nooit eerder. Dit alles doet sterk afbreuk aan de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Toen u verder gevraagd werd om welke reden jullie werden beschuldigd, zei u ook plots dat drie andere personen van uw dorp werden beschuldigd. U verklaarde voorts dat zij voor de overheid werkten maar dat zij niet in Ozbi woonden (CGVS, pagina 21). Gevraagd wat er gebeurd is met die drie andere personen, verklaarde u dat die drie personen ook in verdenking waren gesteld en dat die drie personen nog daar zijn (CGVS, pagina 21). Gevraagd hoe het nu met hen gaat, verklaart u geen contacten te hebben. Wanneer u nog gevraagd werd of u nieuws had over wat er met hen is gebeurd toen u nog in Afghanistan woonde, zei u van niet (CGVS, pagina 21). Gevraagd of jullie daarover ooit informatie hebben proberen inwinnen, bijvoorbeeld bij de dorpsouderen, zei u dat u tijdens de inval gewond was geraakt, u weg ging en nadien nooit meer naar het dorp bent teruggekeerd (CGVS, pagina 22). U werd dan nog de vraag gesteld of iemand anders van uw familie ooit nog informatie heeft proberen verkrijgen, waarop u zei dat jullie over die zaken met niemand heeft gesproken (CGVS, pagina 22). Een dergelijk gebrek aan interesse van zowel uw kant als de kant van uw familieleden in Afghanistan in elementen die rechtstreeks verband houden met uw eigen vluchtmotieven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook aan uw verklaringen over het overlijden van uw broer omwille van de problemen met de taliban ten gevolge van de inval kan geen geloof gehecht worden. U beschikt namelijk over bijzonder weinig informatie met betrekking tot het overlijden van uw broer en de omstandigheden waarin dat zou hebben plaatsgevonden. U bent in eerste instantie tegenstrijdig over wanneer precies uw broer zou zijn meegenomen. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de taliban ongeveer tien dagen na de inval u en uw broer hebben beschuldigd en nadien uw broer hebben aangehouden en gedood (CGVS, pagina 8). Ook later tijdens uw vrij relaas haalde u aan dat het ongeveer tien dagen na de inval was dat u en uw broer beschuldigd werden iets te maken te hebben met de inval (CGVS, pagina 11). Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud gericht gevraagd werd wat er precies met uw broer was gebeurd, verklaarde u plots dat uw broer werd gedood vier of vijf dagen na de inval (CGVS, pagina 22). Toen u werd gevraagd wat er precies met uw broer gebeurd is of hoe hij om het leven is gekomen, kwam u niet verder dan te verklaren dat u niet aanwezig was en toen in het ziekenhuis was (CGVS, pagina 22). U werd nogmaals de vraag gesteld wat er precies met uw broer is gebeurd en hoe hij is overleden, waarop u zei het niet te weten en in het ziekenhuis te zijn toen (CGVS, pagina 22). Gevraagd of uw ouders u daarover dan nooit iets hebben verteld, zei u dat ze u geen informatie hebben gegeven. U verklaarde voorts wel nog dat uw ouders zeiden dat de taliban 's nachts in het huis kwamen en uw broer ontvoerden. Gevraagd of uw ouders daarover verder nog iets hebben verteld, zei u van niet. Toen u gevraagd werd wie hem is komen halen, zei u opnieuw het niet te weten (CGVS, pagina 22). U werd gevraagd of u hen daar nooit naar heeft gevraagd, waarop u zei dat u vragen aan uw moeder hebt gesteld en dat uw moeder op haar beurt zei dat de taliban langskwamen en uw broer hebben ontvoerd. Gevraagd hoe jullie aan de informatie zijn geraakt dat uw broer is gedood, kwam u niet verder dan opnieuw te verklaren dat u in het ziekenhuis was toen u het te weten kwam. U werd dan de vraag gesteld hoe uw familie wist dat uw broer is gedood, waarop u naast de kwestie antwoordde dat u het enige familielid in Sarobi (Surobi) was en dat uw ouders nog in het dorp bleven (CGVS, pagina 22). Pas wanneer u nogmaals dezelfde vraag gesteld wordt, komt u met een verklaring op de proppen. U stelt dat de taliban uw broer hebben gedood, ze dat aan de dorpsouderen hebben gezegd, dat zijn lichaam ergens in de berg is en dat ze naar daar moesten gaan om het lichaam te brengen. Dat u nu pas met een dergelijke verklaring komt, doet vermoeden dat dit om een ad hoc uitklaring gaat, wanneer u merkt dat uw antwoorden bij bepaalde vragen niet overtuigen. Gevraagd wat er dan nog gebeurd is, antwoordde u opnieuw zeer beperkt dat hij was gedood (CGVS, pagina 22). U beschikt wat betreft het verdwijnen van uw broer en over wat er nadien met hem gebeurd is over bijzonder weinig informatie en laat na om doorleefde verklaringen af te leggen. Nochtans gaat het hier over een essentieel element in uw vluchtrelaas. Bovenstaande ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van dit relaas dan ook ten stelligste.

Uw verklaringen over hoe uw schoonbroer naar het ziekenhuis in Sarobi (Surobi) is gekomen om de persoon te arresteren in het ziekenhuis die u wilde overleveren aan de taliban (CGVS, pagina 19), kunnen ook niet geloofwaardig geacht worden. Gelet op bovenstaande motivering, kan niet worden aangenomen dat u daadwerkelijk een schoonbroer had die actief was bij de overheid en in de mogelijkheid was om aan die informatie te komen of iemand te arresteren. Dit ondermijnt reeds bij voorbaat de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de acties van uw schoonbroer in het kader van uw asielrelaas, die u verbindt aan zijn professionele activiteiten. Ook toen u werd gevraagd hoe uw schoonbroer te weten was gekomen dat iemand u in het ziekenhuis wou ontvoeren, kon u daarop geen antwoord bieden (CGVS, pagina 19). Gevraagd wie die persoon was, zei u dat het iemand was van Sarobi (Surobi) maar moest u verder het antwoord schuldig blijven. Toen u gevraagd werd of jullie ooit iets vernomen hebben over waar hij nu verblijft of wat hij nu doet, antwoordde u dat hij lid is van de taliban, hij een paar keer uw familie heeft bedreigd en er nu van die problemen een soort bloedwraak is gemaakt. U werd gevraagd dat u daarmee bedoelde, maar u herhaalde louter dat hij er een bloedwraak van heeft gemaakt. Gevraagd om welke reden, kwam u niet verder dan te verklaren dat u het niet weet. U werd dan nog de vraag gesteld wat u concreet bedoelt met het feit dat die persoon daarvan een bloedwraak heeft gemaakt, waarop u zei dat uw moeder zei dat hij een paar keer naar jullie is gekomen, dat hij zei tegen de kinderen of uw broers dat hij dit of dat ging doen maar dat hij geen gelegenheid heeft gekregen om iets te kunnen doen (CGVS, pagina 20). Gevraagd in welke zin die persoon niet de gelegenheid zou hebben gekregen gelet op het feit dat hij wel al naar jullie familie is gekomen, verklaarde u louter dat hij niet veel kon doen, voor de taliban werkte maar stiekem zonder de toestemming

van de taliban kwam (CGVS, pagina 20). Dit tart echter alle verbeelding. U werd de vraag gesteld om welke reden die persoon stiekem zou moeten komen, gelet op het feit dat de taliban jullie familie reeds bedreigden. Daarop moest u echter het antwoord schuldig blijven en verklaarde u dat de taliban aan het begin van het jaar naar uw familie zijn gekomen, ze uw familie hebben weggebracht en aangehouden (CGVS, pagina 20). Gevraagd op welke manier die persoon dan uw familie zou hebben bedreigd, verklaarde u dat hij zou gezegd hebben dat ze onschuldig waren en dat ze door jullie zijn gevangen genomen en ze jullie niet zouden sparen (CGVS, pagina 21). U zei ook nog dat die persoon langskwam toen uw familie in Kabul woonde (CGVS, pagina 20). Om welke reden die persoon in staat was om meermaals naar jullie huis te komen om uw familie te bedreigen, zonder daadwerkelijk over te gaan tot vergelding, terwijl jullie dus reeds problemen zouden gehad hebben met de taliban, is een groot vraagteken. Het is niet aannemelijk dat een talibanlid meermaals de moeite zou nemen om uw familie te bezoeken, dat stiekem zou doen zonder de toestemming van andere talibanleden en bovendien nooit over zou gaan tot daadwerkelijke vergelding. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over hoe u door iemand in het ziekenhuis zou worden gevisieerd, dat uw schoonbroer zou zijn betrokken in diens arrestatie, noch dat die persoon nadien uw familie nog zou bedreigen of lastigvallen.

Ook aan uw verklaringen omtrent het ontvangen van de dreigbrieven kan geen geloof gehecht worden. U verklaarde met betrekking tot die dreigbrieven eerst dat u die ontving de eerste maand van 1400 en dat uw vader die dreigbrieven heeft gevonden. Voorts zou uw vader die dreigbrieven allemaal verscheurd hebben. U verklaarde verder dat de taliban de tweede keer opnieuw de brief aan uw huis hebben geleverd. U zei dat die brieven twee à drie keer allemaal naar uw huis werden gestuurd in de eerste maand (CGVS, pagina 11). Ook later in het persoonlijk onderhoud zei u dat de dreigingen twee à drie keer werden gestuurd en uw ouders daarop de beslissing namen dat u naar Kabul moest gaan (CGVS, pagina 19). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u ter verduidelijking de vraag gesteld hoeveel dreigbrieven jullie in totaal hebben ontvangen, waarop u zei dat niet te weten en zei dat die brieven twee of drie keer werden toegestuurd (CGVS, pagina 22). Gevraagd wat u bedoelt met "ik weet het niet", zei u dat twee of drie brieven op drie verschillende tijdstippen werden gestuurd. Ter bevestiging werd u de vraag gesteld of er twee of drie dreigbrieven werden verstuurd, waarop u zei dat u twee brieven heeft neergelegd en nog een andere brief. Voorts zei u dat er nog twee brieven waren en die twee zouden door uw vader verscheurd zijn (CGVS, pagina 23). Gevraagd of het klopt dat er vier brieven werden verstuurd, antwoordde u bevestigend. U verklaarde dat er vier brieven werden gestuurd, waarvan twee brieven werden voorgelegd en twee andere brieven werden verscheurd (CGVS, pagina 23). Toen u de vraag werd gesteld of u ooit andere bedreigingen van de taliban hebt ontvangen buiten die vier dreigbrieven, zei u van niet en voegde u toe dat uw vader u nooit de toestemming gaf om weg te gaan van huis (CGVS, pagina 23). Op DVZ had u echter verklaard dat jullie twee dreigbrieven kregen van de taliban (zie administratief dossier, Vragenlijst CGVS, dd. 19 oktober 2022, pagina 1). Toen u gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud hoe het komt dat u tijdens het interview plots verklaart dat u vier dreigbrieven zou hebben ontvangen, zei u dat u tijdens uw eerste interview zou gezegd hebben dat ze drie keer de brieven hebben gebracht. U verklaarde voorts dat u voordien tijdens het persoonlijk onderhoud ook gezegd heeft dat ze twee of drie keer de brieven hebben gestuurd en dat de brieven door uw vader werden verscheurd (CGVS, pagina 23). Die verklaring kan echter allesbehalve voldoen, daar u nog steeds niet consistent bent wat betreft het aantal dreigbrieven die werden afgegeven door de taliban. U gaf bovendien bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat het interview bij de DVZ goed verlopen was, dat uw verklaringen u daar werden voorgelezen achteraf en dat u daarover niets had op te merken (CGVS, pagina 3). Bovendien werd u de vraag gesteld wat er in de brieven stond, waarop u verklaarde het niet te weten (CGVS, pagina 23). Ook dit is bijzonder opmerkelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het ontvangen van de dreigbrieven op zich en bij uitbreiding uw vrees voor de taliban. Daarnaast is ook het eigenaardig dat u vier verschillende dreigbrieven kan voorleggen aan u gericht, aangezien u meermaals herhaalde dat twee brieven werden gescheurd door uw vader (CGVS, pagina 23) en u herhaaldelijk verklaart dat er slechts twee of drie keer dreigbrieven werden afgegeven (CGVS, pagina 11, 22 en 23). In die zin moet ook worden opgemerkt dat uit de vertaling van de dreigbrieven blijkt dat de tijdsaanduiding van de twee dreigbrieven die reeds werden voorgelegd op de DVZ (zie administratief dossier, groene map, nr. 1) anders is dan de tijdsaanduiding van de drie dreigbrieven die op het CGVS werden voorgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier, groene map, nr. 7), hetgeen dus aanwijst dat u vier verschillende brieven voorlegt. De twee dreigbrieven die reeds werden voorgelegd op de DVZ werden afgeleverd op 1400/1/25 en 1400/1/2 (zie administratief dossier, groene map, nr. 1), waar de dreigbrieven die werden voorgelegd op het CGVS werden afgeleverd op 14/07/1442 en 28/07/1442 (zie administratief dossier, groene map, nr. 7). Het gaat dus daadwerkelijk om vier verschillende dreigbrieven, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van de documenten, aangezien u eerder verklaarde slechts twee of drie keer dreigbrieven te hebben ontvangen. Ook de verdere inhoud van de dreigbrieven stemt niet overeen met de verklaringen die door u werden afgelegd. Uit de vertaling van de dreigbrieven die reeds op de DVZ werd voorgelegd, blijkt dat er geschreven staat dat uw vader de taliban moest helpen met wapens en geld (zie administratief dossier, groene map, nr. 1). U maakt daar echter gedurende het gehele persoonlijke onderhoud geen enkele melding van (CGVS, pagina 1-26). Eén van die dreigbrieven die werden voorgelegd op het CGVS was ook gericht aan uw broer Q. (zie administratief dossier, groene map, nr. 7/3). De dreigbrief die zou gericht zijn aan uw broer Q. werd

volgens de officiële vertaling afgeleverd op 06/02/1440 of 15 oktober 2018 (zie administratief dossier, groene map, nr. 7/3). In deze brief wordt uw broer bedreigd omwille van zijn werk en opgeroepen dit werk stop te zetten. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud echter dat uw broer ongeveer drie à vier jaar voor zijn dood bedreigingen heeft ontvangen en met zijn werk stopte (CGVS, pagina 18). De inval vond echter plaats op de 6e dag van de eerste maand in 1398 en dus op 26 maart 2019 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 2). U verklaarde dat uw broer vier à vijf dagen na de inval is vermoord (CGVS, pagina 23). Bijgevolg zou hij dus reeds in maart 2016 met zijn werk gestopt moeten zijn. Bijgevolg is het zeer eigenaardig dat uw broer nog een dreigbrief zou ontvangen omwille van zijn werk in oktober 2018, indien hij bijna twee en een half jaar voordien reeds met zijn werk was gestopt. Tot slot valt op te merken dat uit de vertaling van één van dreigbrieven blijkt dat die zou zijn afgeleverd op 26 februari 2021 (zie administratief dossier, groene map, respectievelijk nr. 7/1). Volgens de Afghaanse kalender zou die brief zijn afgeleverd op 8 Hout 1399 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 3) en dus niet in de eerste maand van 1400. U verklaarde nochtans meermaals dat de dreigbrieven werden afgegeven in de eerste maand van 1400 (CGVS, pagina 11 en 12). Opnieuw toont deze tegenstrijdigheid aan dat u niet op de hoogte bent van de exacte inhoud van de brieven, hetgeen de authenticiteit ervan ernstig aantast, net als de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de taliban. Bovendien blijkt uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf

Daarenboven is het ook belangrijk op te merken dat u verklaarde dat de inval en dus de aanleiding van jullie problemen reeds in 1398 heeft plaatsgevonden (CGVS, pagina 7), maar dat jullie slechts voor het eerst dreigbrieven zouden ontvangen hebben aan het begin van het jaar 1400 (CGVS, pagina 11). Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd om welke reden daartussen zo veel tijd zat, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, pagina 24). Het feit dat jullie zo lang ongestoord in Surobi konden blijven wonen, gelet op het feit dat u zelf verklaarde dat de taliban jullie kenden en Surobi en Ozbi niet ver van elkaar gelegen waren (CGVS, pagina 23), doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor de taliban die door u geschetst wordt.

Ook uw verklaringen over de situatie van uw familie in Afghanistan en de problemen die uw familie zou gekend hebben na uw vertrek zijn niet geloofwaardig. In eerste instantie verklaarde u dat uw familie naar Kabul zou zijn verhuisd (CGVS, pagina 23). Gevraagd of ze al dan niet samen met u naar Kabul verhuisd zijn, zei u dat zij in Surobi zijn achtergebleven. U werd de vraag gesteld of ze dus pas uit Surobi zijn verhuisd wanneer ze naar Baghlan zijn verhuisd, waarop u zei dat ze van Surobi naar Kabul zijn verhuisd en ze aan het begin van 2023 werden opgesloten door de taliban en ze onlangs naar Baghlan zijn verhuisd (CGVS, pagina 23). Gevraagd hoe lang na u ze naar Kabul zijn verhuisd, kwam u niet verder dan te verklaren dat u bent vertrokken, u uw familie voor een heel jaar niet heeft gesproken, maar dat u later met uw familie heeft gesproken en ze toen zeiden dat ze in Kabul woonden toen u naar hun verblijfplaats vroeg (CGVS, pagina 23). Gevraagd wanneer zij dan naar Kabul verhuisd zijn, moest u het antwoord schuldig blijven en zei u louter dat het na de machtsvername was (CGVS, p. 23). Wanneer gevraagd werd of er tussen uw vertrek en het moment waarop uw moeder en broers werden meegenomen door de taliban nog iets anders was gebeurd, zei u dat uw vader een paar dagen voor uw vertrek is ontvoerd en dat uw familie een tijdje geleden werd aangehouden, maar dat er verder geen andere zaken zijn gebeurd (CGVS, pagina 24).

Ook uw verklaringen over de ontvoering van uw vader omwille van de problemen met de taliban, kunnen echter niet geloofwaardig geacht worden. Toen u gevraagd werd wat er met uw vader is gebeurd, kwam u niet verder dan te verklaren dat jullie geen informatie hebben en dat jullie niet weten of hij nog leeft of gestorven is. Gevraagd of u kon beschrijven wat er gebeurd is op het moment dat uw vader werd meegenomen, verklaarde u louter dat u niet thuis was aangezien u in Kabul was. Wanneer gevraagd werd of u daarover met uw familie nooit nog heeft gesproken, dan verklaarde u vaag en oppervlakkig dat uw moeder met uw schoonbroer heeft gesproken en ze tegen hem vertelde dat uw vader werd meegenomen en dat uw schoonbroer voor u moest zorgen (CGVS, pagina 24). Voorts gevraagd of u nog verder informatie heeft over die ontvoering, hoe die eraan toe is gegaan, wie hem heeft meegenomen of wanneer dat is gebeurd, zei u het niet te weten (CGVS, pagina 24). Bijgevolg beschikt u over bijzonder weinig informatie wat betreft de verdwijning van uw vader, noch geeft u enige blijk van inspanningen die u leverde om te weten te komen via uw moeder of schoonbroer wat er met uw vader zou zijn gebeurd. Daarenboven kwam reeds eerder tijdens het persoonlijk onderhoud aan bod dat uw vader nooit door de taliban werd gevisieerd. U werd namelijk de vraag gesteld om welke reden enkel u en uw broer werden beschuldigd en niet uw vader, gelet op het feit dat uw vader toch het gezinshoofd was, waarop u het antwoord schuldig bleef. Gevraagd of er dus geen specifieke verklaring was voor het feit dat uw vader niet werd beschuldigd, zei u opnieuw dat u het niet wist (CGVS, pagina 21). U werd daarom de vraag gesteld om welke reden uw vader ontvoerd werd, aangezien hij nooit verdacht werd, waarop u opnieuw zei dat niet te weten (CGVS, pagina 21). U blijft bijgevolg in gebreke om aan te tonen waarom uw vader plots zou zijn meegenomen en ontvoerd. Het feit dat de taliban u eerder dreigbrieven zou hebben toegestuurd, maar nooit overgingen tot daadwerkelijk actie ten aanzien van u, maar

ze die actie wel ondernomen ten aanzien van uw vader, die op basis van uw verklaringen nota bene nooit eerder werd gevisieerd, is niet aannemelijk en doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw relaas.

Ook uw verklaringen wat betreft de ontvoering en opsluiting van uw moeder en andere broers aan het begin van 2023 door de taliban kunnen niet overtuigen. U zou Afghanistan hebben verlaten op de dag van de machtsovername (CGVS, pagina 6), en dus in augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 4). U verklaarde tegelijkertijd dat uw moeder en broers werden meegenomen door de taliban aan het begin van 2023 en werden vastgehouden gedurende 2 maanden (CGVS, pagina 23). Opnieuw is het hier zeer opmerkelijk dat uw familie na uw vertrek en na de ontvoering van uw vader gedurende bijna twee jaar ongestoord in Afghanistan kon blijven wonen, ook reeds nadat de taliban de macht had overgenomen. Het is niet aannemelijk dat de taliban uw familie danig zouden viseren en reeds uw vader en broer zouden hebben meegenomen of vermoord, maar tegelijkertijd wel de rest van uw familie gedurende bijna twee jaar met rust zouden laten om hen dan later toch weer te gaan viseren. Gevraagd hoe het komt dat daartussen zoveel tijd zat, moest u alweer het antwoord schuldig blijven (CGVS, pagina 25). Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees ten opzichte van de taliban. Toen u gevraagd werd of u over de opsluiting meer informatie had, zei u dat u hen niet naar informatie heeft gevraagd (CGVS, pagina 24). Gevraagd waar ze werden vastgehouden, zei u louter in Kabul en had u ook geen informatie over waar precies in Kabul (CGVS, pagina 24). U werd de vraag gesteld wie hen heeft meegenomen, waarop u louter zei dat het de taliban was maar dat u niet wist waar ze uw familie hebben vastgehouden (CGVS, pagina 24). Ook toen u gevraagd werd om welke reden ze toen zijn vastgehouden, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, pagina 25). Gevraagd wat uw familie u over die gebeurtenis heeft verteld, kwam u niet verder dan te verklaren dat ze zeiden dat de taliban hen hadden ontvoerd en dat ze zijn teruggekomen. Wanneer gevraagd werd hoe ze dan terug zijn vrijgelaten, moest u alweer het antwoord schuldig blijven en zei u dat u niet naar die informatie heeft gevraagd. Voorts verklaarde u dat uw familie u ook die brieven van de Maleks heeft gestuurd en dat de Maleks hun vrijlating hebben geregeld. Gewezen op het feit dat uw familie twee maanden heeft vastgezeten, werd u de vraag gesteld of uw familie dan nooit heeft verteld over wat er allemaal gebeurd is gedurende die twee maanden. Daarop zei u dat u met hen daarover nooit heeft gesproken. U werd ook de vraag gesteld om welke reden de taliban hebben beslist om hen terug vrij te laten, waarop u opnieuw niet kon antwoorden. U herhaalde wel meermaals de verklaring dat de Maleks garanten zijn geweest om uw familie vrij te krijgen. Ook wanneer u nogmaals gevraagd werd of u hen nooit gevraagd heeft wat er gedurende die twee maanden allemaal gebeurd is, zei u opnieuw van niet en herhaalde u de eerdere verklaring dat ze u die brieven hebben gestuurd en de Maleks als garant hebben gestaan. Toen u gevraagd werd of er een specifieke reden is waarom u daarover nooit verder heeft bevraagd, zei u dat er geen specifieke reden is dat u hen niet naar informatie heeft gevraagd en zei u plots dat er geen goed internet en geen goede gsm verbinding is waar zij wonen (CGVS, pagina 25). Die verklaring is ook niet afdoende, daar u aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het slechts twee weken geleden was dat u hen sprak en dat u doorgaans één keer op de week of om de tien dagen met hen via WhatsApp spreekt (CGVS, pagina 6). Aangezien u de aanhouding van uw moeder en broer kadert in de problemen als gevolg waarvan u zelf niet meer zou kunnen terugkeren, kan er, gelet op het regelmatig contact dat u nog met het thuisfront heeft, van u verwacht worden dat u meer interesse zou tonen en inspanningen zou leveren om u te informeren naar wat er precies met uw familie gebeurt. Gelet op bovenstaande moet worden besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan de voorgehouden problemen die u of uw familieleden zouden gehad hebben met de taliban omwille van de inval in 1398 en de gebeurtenissen die daarop zouden zijn gevolgd.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets

te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

U legt tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS documenten neer waarbij u aantoonde dat u in België zou starten met Nederlandse lessen (zie administratief dossier, groene map, nr. 9) en legt ook uw werkcontracten van in België voor (zie administratief dossier, groene map, nr. 10). In eerste instantie moet vermeld worden dat uit de documenten niet kan afgeleid worden dat u daadwerkelijk Nederlandse lessen heeft gevolgd, noch of u ze voltooid heeft. Toen u daarnaast tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of er een specifieke reden is waarom u die documenten zou voorleggen, antwoordde u louter dat uw assistent u had gezegd deze documenten voor te leggen. Gevraagd of u nog iets zou zeggen over de attesten van de Nederlandse les, zei u enkel dat u naar school bent gegaan en dat ze u die documenten daar gegeven hebben (CGVS, pagina 12). U haalt in dit verband dus geen enkele element aan die een vrees omwille van verwestering aannemelijk zou maken op basis van het feit dat u in België de Nederlandse taal zou leren of werk zou hebben. Dat u hier Nederlandse lessen heeft gevolgd en gewerkt heeft, kan niet volstaan om aan te tonen dat u zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat u deze opgeeft, of zou kunnen aangenomen worden dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u minstens tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U verklaarde u een aantal jaren school te hebben gelopen in Afghanistan en lessen te hebben gevolgd in de moskee (CGVS, pagina 4). Bovendien bent u vandaag nog in regelmatig contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, pagina 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als

de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige documenten die u neerlegt doen ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Omtrent de taskara's die werden voorgelegd van uw vader, uw broer Q. en uzelf kan worden opgemerkt dat deze louter betrekking hebben op jullie identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Wat betreft de foto's van uw verwondingen in het ziekenhuis, moet besloten worden dat deze louter zouden aantonen dat u verwondingen heeft opgelopen en moet ook worden opgemerkt dat hieruit moeilijk af te leiden is dat u de persoon bent die op de foto's te zien is, noch kan daaruit worden afgeleid welke verwondingen u precies zou hebben opgelopen. De foto's kunnen ook niet aantonen in welke omstandigheden u deze verwondingen heeft opgelopen, of dat er een eventueel verband zou zijn met uw beweerde problemen met de taliban. Hetzelfde geldt voor de medische attesten uit België in verband met uw voet die u voorlegt. Wat betreft de attesten van uw lessen Nederlands in België en uw werkcontracten van in België, kan ook verwezen worden naar de motivatie dienaangaande hierboven. Met betrekking tot brief vanwege de Maleks uit het dorp die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat deze louter betrekking hebben op de vraag aan de taliban om uw familie met rust te laten omdat er geen mannelijke verantwoordelijken meer zijn maar geven zij geen indicatie van de door u beweerde problemen (zie administratief dossier, groene map, document 6). Bovendien wordt de brief ondertekend door (...) en (...). Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd wie het dorpshoofd was, verwees u echter enkel naar (...) en (...) (CGVS, pagina 8). De Maliks die de brief zouden ondertekend hebben, stemmen dus niet overeen met de Maliks die u noemt, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van het door u voorgelegde document. Voorts moet met betrekking tot die brief, maar ook met betrekking tot de andere documenten die door u worden voorgelegd, worden opgemerkt dat uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de

zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden

en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en

individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaiing' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat verweerder ten onrechte van oordeel is dat hij niet als vluchteling kan worden erkend nu hij wel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker gaat ook in op het verhoogd risico voor Afghansen die terugkeren uit het buitenland, waarbij moet rekening gehouden worden met hun leeftijd, geslacht, duur van verblijf, conservatieve omgeving en de zichtbaarheid van de persoon. Hij stelt ondertussen zich de waarden en normen van het westerse leven eigen gemaakt te hebben, verder maakt hij ook gebruik van sociale media. De taliban zullen hem beschouwen als een bedreiging van hun machtspositie, dermate dat hij vreest gefolterd en gedood te zullen worden.

In ondergeschikte orde voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verwijst naar zijn eerdere uiteenzetting en gaat vervolgens in op de algemene veiligheidssituatie. Volgens verzoeker gaat verweerder te kort door de bocht door te schrijven dat er minder geweld en minder burgerdoden zijn. Dit omdat de gehanteerde bronnen uit Afghanistan nu beperkter zijn zodat er geen zicht is op de werkelijke situatie. De taliban zullen zelf geen ruchtbaarheid geven aan folteringen en onmenselijke behandelingen. Het loutere feit dat er minder burgerdoden vallen, betekent dat er wel degelijk nog steeds burgerdoden vallen en dat van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij toch in Afghanistan moet gaan wonen.

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus te willen toekennen en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Aanvullende nota's

Verweerder legt op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.

Verzoeker legt op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- 8 foto's van verzoeker die werden genomen op een verjaardagsfeestje
- Aanbevelingsbrief van Mw. L.D. voor verzoeker van 27 oktober 2024 met identiteitskaart van ondergetekende, waarin wordt verklaard dat verzoeker de neef is van de partner van Mw. L.D.. Verzoeker past regelmatig op de jonge kinderen van het koppel en Mw. L.D. verklaart dat verzoeker hardwerkend, leergierig, sociaal is, altijd heeft gewerkt en voor zijn eigen inkomen heeft gezorgd.
- Certificaat van het Centrum voor basiseducatie van 18 december 2023, waarin wordt verklaard dat verzoeker slaagde voor de mondelinge module 2 uit het NT2 Alfa traject en dat hij respectvol is naar de lesgeefster en andere cursisten.

Verzoeker legde bij verweerder reeds volgende stukken voor, zoals door verweerder geïnventariseerd als volgt:

- Dreigbrieven taliban + vertalingen
- Taskara vader
- Taskara broer Q.
- Taskara verzoeker
- Foto's verwondingen verzoeker
- Brief maleks [+ vertaling]
- [3] dreigbrieven broer en verzoeker [+ vertaling]
- Medische attesten verzoeker [uit België aangaande linkse voet]
- Attesten Nederlands [inschrijving cursus Nederlands]
- Werkcontracten België
- Foto's werk broer Q.
- Bankkaart Q.
- Badge werk Q.
- 3 Certificaten werk Q. + [2] vertalingen
- Foto werk vader
- Certificaat werk vader + vertaling
- Badges schoonbroer (...)
- Certificaten schoonbroer (...) + vertaling.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan

de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, deze wordt niet betwist. Ook de afkomst uit het district Surobi in de provincie Kaboel is niet betwist.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van diverse redenen, zoals in hoofdzaak een aanval op de taliban in 2020 waarbij een talibanlid omkwam en zijn broer Q. door vergelding werd vermoord, de tewerkstelling van zijn vader bij de civil society, de tewerkstelling van zijn broer Q. bij het leger en de tewerkstelling van zijn schoonbroer A.K. bij het ministerie van defensie. Verzoeker heeft ook gewezen op verschillende dreigbrieven en op het vasthouden van zijn achtergebleven gezinsleden gedurende twee maanden.

Voor het vluchtrelaas kan worden verwezen naar wat onder “feitenrelaas” in de bestreden beslissing wordt weergegeven. Dit wordt door verzoeker overgenomen in het verzoekschrift.

Verweerder weigert op grond van de bestreden beslissing aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zich hiervoor op onder meer de volgende motieven:

1. Volgens verweerder is het werk voor de overheid door vader, de broer Q. en schoonbroer niet geloofwaardig. Verzoeker weet niet veel te vertellen over het werk van zijn vader. Aangaande de documenten die verzoeker via zijn moeder heeft ontvangen, kan hij niets vertellen. Het lijkt erop alsof hij zelf niet op de hoogte was.
2. Er is ook verwarring over het werk van de vader, of hij voor de civil society (maatschappelijk middenveld) werkte of voor de overheid. Verzoeker zegt de civil society, maar weet niet of dit ook deel uitmaakt van

- de overheid of niet. Over het algemeen heeft verzoeker weinig tot geen informatie over het werk van de vader, zoals de inhoud ervan.
3. Wat betreft de foto van het werk van zijn vader, valt het verweerder op dat zijn vader de enige is op de foto die niet wazig is afgebeeld. Ook bevatten de documenten aangaande het werk van de vader enkel de vermelding van "sociale activiteiten", maar geen extra info, ook geen datum.
 4. Ook via zijn moeder weet verzoeker geen bijkomende info over het werk van zijn vader of over de documenten.
 5. Wat betreft het werk van zijn broer Q. weet verzoeker niet wat zijn broer deed terwijl hij toch 1 keer om 6-7 maanden naar huis kwam. Verzoeker heeft evenwel eerder in het gehoor niet spontaan verteld dat zijn broer ook voor de overheid werkt.
 6. Wat betreft de neergelegde documenten over het werk van zijn broer, verklaart verzoeker dat hij die heeft gekregen van zijn moeder, maar dat zijn moeder zelf niet wist wat erin stond. Ook op de bankkaart van zijn broer lijkt de naam van de broer in een ander lettertype te zijn en niet te passen in het geheel.
 7. Verzoeker heeft in zijn vrij relaas ook niets gezegd over het feit dat zijn vader en broer bij de overheid werkten, zodat hij die tewerkstelling niet koppelt aan zijn vluchtmotieven.
 8. Wat betreft het profiel van de schoonbroer verklaarde verzoeker dat hij voor het ministerie van defensie werkte zonder meer uitleg. Verzoeker verklaarde dat zijn schoonbroer hem kwam bezoeken in het ziekenhuis met pistool en met drie andere personen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoeker echter geen verwijzing naar zijn schoonbroer of diens beroep of aandeel in het vluchtrelaas. Verzoeker verklaarde dat zijn schoonbroer een talib arresteerde, die het gemunt had op verzoeker in het ziekenhuis, en naar de gevangenis bracht. Uit de neergelegde documenten aangaande de schoonbroer valt echter te lezen dat de schoonbroer "administratief manager" was. Dit is moeilijk te rijmen met het actief arresteren van een talib. Over de huidige situatie van deze talib zegt verzoeker dat hij nu lid is van de taliban en dat hij zijn achtergebleven gezinsleden bedreigt en er een "bloedwraak" van heeft gemaakt. Wat juist de bloedwraak inhoudt, kan verzoeker niet duiden. Verzoeker verklaarde dat zijn moeder hem zei dat die talib een paar keer is langsgeweest en tegen verzoekers broers zei dat hij dit of dat ging doen maar geen gelegenheid had om het te doen. Verweerder begrijpt niet waarom de talib geen gelegenheid heeft gehad nu hij wel naar hun huis is gekomen. Verzoeker zegt dat die man wel voor taliban werkte maar dan stiekem zonder de toestemming van de taliban is langsgeslagen. Verweerder begrijpt niet waarom deze talib stiekem zou moeten handelen, als de taliban de familie bedreigen?
 9. Wat betreft de aanval op het tweede huis van de familie waarin een talib was ingetrokken met zijn familie en dat zwaar werd beschoten, is het vreemd dat verzoeker hiervan de schuld krijgt. Verzoeker raakte hier immers zelf zwaargewond bij en heeft ook familieleden verloren bij deze aanval van de overheid.
 10. Verzoeker verklaarde eerst dat de taliban hem verdachten de boodschappen besmet te hebben met medicatie. Later zegt hij verdacht te zijn van het plaatsen van een gps in de boodschappen, die hij van zijn broer kreeg, zodat de juiste locatie van bovenaf kon gebombardeerd worden. Verweerder stelt aldus tegenstrijdigheden vast in de verklaringen over de beschuldigingen aan het adres van verzoeker.
 11. Wat betreft het overlijden van zijn broer waren er tegenstrijdigheden in de verklaringen over het tijdstip waarop de broer werd meegenomen en gedood.
 12. Ook aangaande de dreigbrieven heeft verzoeker tegenstrijdigheden vastgesteld over het aantal ontvangen brieven. Zo is er een verschil tussen wat gezegd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en nu. Ook kent verzoeker de inhoud van de dreigbrieven niet wat problematisch is. Zo staat er onder meer dat taliban vragen aan zijn vader om hen te helpen met wapens en geld, iets waarover verzoeker nooit heeft gesproken.
 13. Bijkomend was de aanval van de overheid in 1398 maar komen de dreigbrieven pas in 1400. Waarom er zo veel tijd tussen zit, kan verzoeker niet beantwoorden.
 14. Het huidige lot van verzoeker zijn vader: verzoeker beschikt over weinig informatie over dit gegeven. Verzoeker weet bijvoorbeeld niet waarom zijn vader werd ontvoerd. Hij heeft hierover geen info. Zijn vader werd evenwel nooit gevisieerd door de taliban dus acht verweerder de ontvoering niet logisch.
 15. Verzoeker verklaarde dat zijn moeder en andere broers in 2023 nog werden ontvoerd. Verzoeker had het land reeds verlaten in 2021 en de familie wordt pas ontvoerd in 2023. Indien de aanleiding van de problemen gelinkt is aan verzoeker, begrijpt verweerder niet waarom de taliban twee jaar hebben gewacht. Verzoeker kan geen uitleg geven voor de lange duur voorafgaand aan het optreden van de taliban.
 16. Verzoeker verklaarde ook dat de maliks zijn tussengekomen om de vrijlating van zijn moeder en broers te bewerkstelligen. Echter, uit de neergelegde stukken blijkt dat de namen van de maliks op de brief verschillen van de namen die verzoeker heeft genoemd.
 17. Wat betreft de verwestering legde verzoeker documenten neer over Nederlandse lessen maar hij linkt dat niet aan een gevaar. Hetzelfde merkt verweerder op aangaande de werkcontracten. Verzoeker toont niet aan dat hij daardoor gevaar loopt bij terugkeer.

De Raad stelt vast dat de voorgaande motieven allemaal steun vinden in het administratief dossier, zoals in het uitgebreide gehoorverslag en de neergelegde stukken met vertalingen. In het verzoekschrift gaat verzoeker op de overgrote meerderheid van de motieven in het geheel niet in.

Wat betreft het werk van zijn vader verklaart verzoeker dat hij niet veel informatie kan geven over de inhoud van de job, omdat daar weinig over gesproken werd, wellicht gelet op het risicovolle karakter ervan. Volgens verzoeker tonen de documenten aangaande de tewerkstelling wel degelijk het werk van zijn vader bij de overheid aan. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker zelf heeft verklaard dat het werk de "civil society" betrof en dus niet zozeer de overheid. Het stuk dat verzoeker over het werk van zijn vader heeft voorgelegd, heeft het ook over "sociale activiteiten", zonder verdere precisering. Zoals verweerder aanstipt, bevat de vertaling van het stuk ook geen datum. De Raad leest eveneens in de vertaling dat er ook geen naam van een persoon onder de appreciatiebrief staat.

Wat betreft de tewerkstelling van de broer Q. van verzoeker stelt verzoeker dat hij eveneens daar niet veel kan over vertellen, omwille van het risicovolle karakter. Opnieuw wijst verzoeker naar de stukken en worden deze volgens hem ten onrechte niet in beschouwing genomen. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker niet enkel bitter weinig weet over de functie van zijn broer maar dat waar verzoeker later in het gehoor verklaart dat zijn broer Q. bij het leger was, hij eerder in het gehoor op de vraag of hij mensen persoonlijk kende die voor de overheid werkten, antwoordde dat hij veel personen kent, maar de namen niet wou geven. Nochtans had verzoeker eenvoudig kunnen antwoorden dat zijn broer en schoonbroer voor de Afghaanse overheid werkten. De Raad erkent verder dat in bepaalde gevallen documenten de geloofwaardigheid van een verklaring kunnen ondersteunen en soms de doorslag kunnen geven in het licht van de landeninformatie, echter in dit geval heeft verweerder onder meer terecht aangestipt dat de bankkaart van de broer van verzoeker, wat betreft het lettertype van de naam en de plaatsing op de kaart van de naam, vreemd overkomt. Verzoeker voert dienaangaande ook geen verweer, zodat dit document in casu eerder de twijfel versterkt dan doet afnemen. Hoe dan ook kan niet aangenomen worden dat verweerder de documenten niet in beschouwing heeft genomen. Hij heeft ze daarentegen onderzocht en hierover gemotiveerd.

Hoe dan ook wat betreft de tewerkstelling van zijn vader en zijn broer, heeft verzoeker deze niet zelf aangehaald als redenen voor zijn vlucht.

Wat betreft de motieven van verweerder aangaande de schoonbroer van verzoeker, waarvan verzoeker verklaart dat hij werkte voor het ministerie van defensie, stelt verzoeker wederom dat hij niet veel informatie heeft, maar de stukken niet in overweging werden genomen. Wederom kan de Raad dit niet volgen. Ook al kan de Raad aannemen dat verzoeker minder informatie heeft over het werk van de schoonbroer, aangezien dit een verderstaand familielid betreft en de Raad kan aannemen dat het ministerie van defensie op discrete wijze te werk gaat en dat ook van zijn personeel verwacht, blijven er opvallende elementen. Zo heeft verzoeker inderdaad verklaard dat zijn schoonbroer iemand was die mensen gevangen nam die waren aangesloten bij de taliban. Hij verklaarde ook dat zijn schoonbroer degene was die de persoon heeft opgepakt, die verzoeker wilde ombrengen toen verzoeker zich in het ziekenhuis bevond. Echter, op de tweede appreciatiebrief die verzoeker over zijn schoonbroer heeft voorgelegd, wordt gesteld dat de schoonbroer een "administratief manager" was van het directoraat van het ministerie van defensie. Zoals verweerder stelt, is het weinig geloofwaardig dat een administratief manager actief was bij het oppakken van taliban. Wederom stelt de Raad aldus vast dat verzoeker ongegrond stelt dat verweerder de stukken niet in overweging heeft genomen en dat verweerder juist wel terechte bedenkingen heeft geuit, waarop verzoeker niet ingaat.

Wat betreft de aanval op de woning van verzoeker, stelt verzoeker dat hij volhardt in zijn verklaringen en verwijst naar de documenten die hij dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoeker heeft bij die aanval veel familieleden verloren en vreest voor zijn leven. Echter met het louter volharden in de verklaringen, overtuigt verzoeker de Raad niet. Ook al neemt de Raad aan dat de aanval op zich wel geloofwaardig is, gezien de verklaringen en de gedetailleerde verklaringen over de verloren familieleden en ook een begin van bewijs wordt voorgelegd van de eigen verwondingen die hij in dat kader heeft opgelopen, en in die zin enkele motieven van de bestreden beslissing door de Raad niet worden gevolgd, heeft de Raad hoger wel weerhouden dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker en zijn broer werden beschouwd als degenen die de overheid hebben geholpen om de exacte locatie te vinden voor de aanval. Het is inderdaad weinig aannemelijk dat verzoeker en zijn broer ervoor zouden zorgen dat hun eigen huis door de overheid wordt vernield. Verzoeker werd overigens zelf ernstig gewond daarbij en heeft verschillende familieleden hierdoor verloren. Verder heeft verzoeker weinig consistente verklaringen afgelegd dienaangaande, door eerst te verklaren dat hij ervan werd verdacht de boodschappen besmet te hebben met medicatie, vervolgens te stellen dat er verf zou gebruikt zijn om de boodschappen te markeren, om later te verklaren dat hij ervan verdacht werd een gps in de boodschappen geplaatst te hebben, die hij van zijn broer kreeg, zodat de juiste locatie van bovenaf kon gebombardeerd worden. Verder heeft verzoeker inderdaad stukken voorgelegd, zoals verscheidene dreigbrieven, maar is het ongeloofwaardig dat verzoeker zich tegensprekt over het aantal dreigbrieven en geen idee heeft van wat er in de brieven staat, noch waarom die pas twee jaar na de aanval door de overheid voor het eerst opduiken.

Ook aangaande het overlijden van zijn broer en de ontvoering van zijn moeder en broers heeft verweerder terecht ongeloofwaardigheden vastgesteld, die hoger werden weerhouden door de Raad, waartegen verzoeker geen verweer voert. Wat betreft de ontvoering van de moeder en broers werd wederom een stuk

van de maleks voorgelegd, dat op een belangrijk punt niet consistent is met de verklaringen van verzoeker. De Raad kan dus de conclusie van verzoeker in het verzoekschrift niet volgen dat uit het geheel van documenten met aansluitende verklaringen, kan worden aangenomen dat verzoeker moet erkend worden als vluchteling.

Nu de bestreden beslissing wat betreft de vluchtelingenstatus in het licht van het relaas in het herkomstland afdoende kan gedragen worden door de voorgaande vaststellingen, hoeft de Raad niet in te gaan op het verweer dat verzoeker voert aangaande andere motieven van verweerder, die de Raad niet weerhoudt, zoals het motief aangaande de leeftijd.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat de door verzoeker voorgehouden aanleiding tot zijn vlucht niet aannemelijk is gemaakt, omdat zijn verklaringen op een aantal doorslaggevende punten niet geloofwaardig zijn en verzoeker niets dienstig heeft aangevoerd om hier een ander licht op te werpen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Wat betreft het betoog van verzoeker aangaande verwestering en terugkeerders, wijst de Raad op wat uit de door verweerder voorgelegde informatie blijkt, meer bepaald dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia werd aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek

te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van

Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook van personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteits-docenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een

misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden, indien het relaas op dat punt geloofwaardig is.

In de EUAA Country Guidance wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA Country guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker haalt in het verzoekschrift aan dat hij zich alle waarden en normen van de Westerse samenleving heeft eigen gemaakt en dat zijn denkpatronen door de taliban worden beschouwd als een bedreiging van hun machtspositie, maar hij blijft dienaangaande vaag. Verder stelt hij gebruik te maken van sociale media, maar licht hij niet toe op welke wijze dit een probleem stelt. Verzoeker is volgens de leeftijdstest geboren in 2003 en diende op 12 mei 2022, dus op 19 jaar een verzoek om internationale bescherming in. De Raad beschouwt dit niet als erg jong en gaat ervan uit dat verzoeker bijgevolg vertrouwd is met de gewoonten en gebruiken in Afghanistan nu verzoeker ook nog niet zo lang geleden Afghanistan heeft verlaten. Over de verwestering motiveerde verweerder onder meer dat verzoeker documenten heeft neergelegd over Nederlandse lessen, maar dat verzoeker dit niet linkt aan een gevaar. Hetzelfde merkt verweerder op aangaande de werkcontracten. Verzoeker toont niet aan dat hij daardoor gevaar loopt bij terugkeer. De Raad kan dit volgen aangezien blijkt dat het om een tewerkstelling in de seizoensarbeid gaat, waarvan volgens de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat dit door de taliban zou afgewezen worden. Verder heeft verzoeker op basis van de aanvullende nota nog nieuwe foto's ter zitting voorgelegd waaruit zijn aanwezigheid en op het eerste zicht goede omgang blijkt met kinderen. Uit de aanbevelingsbrief blijkt dat het gaat om de kinderen van zijn neef waarop hij volgens de moeder van de kinderen zeer regelmatig past en hij ook helpt in het huishouden. Er wordt ook aangestipt dat verzoeker voor zijn eigen inkomsten heeft gezorgd. Ook de lesgeefster van het centrum voor basiseducatie is zeer tevreden over verzoeker zijn resultaat en zijn studiehouding die respectvol is. Ook al is het lovenswaardig dat verzoeker al deze inspanningen doet ter wille van zijn integratie, kan de Raad hieruit niet afleiden dat hij hierdoor in geval van terugkeer een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

Verzoeker heeft geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de aanleiding voor zijn vlucht niet aannemelijk heeft gemaakt en vele stukken heeft voorgelegd die niet te rijmen zijn met zijn verklaringen.

7.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, vormt dit de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het Hof van Justitie hieromtrent: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57- 58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden

verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld.

Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU), december 2016, p. 109).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan in die zin.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze

leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022". (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreeerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiietische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreeerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19

augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Verzoeker heeft in het licht van het geweld geen persoonlijke elementen aangehaald die maken dat hij wel een reëel risico heeft om door dit geweld getroffen te worden. Verzoeker stelt dat er niet wordt ontkend dat er nog geweld is en burgerdoden vallen, maar dat het er louter “minder” zouden zijn. Er blijkt echter uit de voorgaande informatie dat het willekeurig geweld sedert de machtsvername aanzienlijk is gedaald waarbij de Raad herhaalt dat de VN *Human Rights Council* in maart 2022 stelde dat, in vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91% daalden. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022. Bovendien moet rekening gehouden worden met de specifieke provincie van waar verzoeker afkomstig is en voor Kaboel blijkt dat volgens de *Country Guidance* van Afghanistan van mei 2024 enkel een reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld als een hoge mate aan persoonlijke omstandigheden daarop wijzen, dat is niet het geval.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat verweerder niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftieng door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES